

СВЪТУЛКА

— Тази работа, сестро, може само Кума Лиса да оправи. Тя има умъ колкото всички въ гората.

Къртицата се зарадва, поблагодари на зайчето и се загуби изъ тъмнината. Тя тичаше презъ ниви и ливади колкото сила имаше и разбуди заспалитъ щурчета и калинкитъ. Тъ отвориха сънливитъ си очички и, като не можаха да разбератъ кой ги бѣше разбудилъ, наново заспаха.

Къртицата бѣше вече влѣзла въ гората. Наближи кжщичката, въ която живѣеше лисицата и тихичко почука.

— Кой е? — обади се отвътре едно тънко гласче.

— Азъ съмъ, сестрице, азъ! — отговори зарадвана къртицата.

— Мама още не се е върнала, — отговори тънкото гласче.

Къртицата разбра, че това е малкото лисиче и загрижено запита:

— Ами кога ще се върне майка ти?

— Е, влѣзъ де, влѣзъ, какво се срамувашъ! — обади се Кума Лиса.

Къртицата трепна, обърна се и завика:

— Ехъ, кумице, добре че дойде...

— А че за какво ти трѣбвамъ, сестрице? — запита лисицата.

— Какво ли? — въздъхна жално-жално къртицата и разправи цѣлата история съ таралежа.

— Е. . това ли е всичко? Че то е съвсемъ лесно, бе сестрице!... А пъкъ азъ си помислихъ, кой знае какво е станало. Хайде да вървимъ!

